

Sygn. akt I BP 9/16

POSTANOWIENIE

Dnia 13 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa R. J.
przeciwko C. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o odszkodowanie z tytułu wypowiedzenia umowy o pracę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 kwietnia 2017 r.,
skargi powoda o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia
wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w C. z dnia 27
listopada 2015 r., sygn. akt IV Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód R. J. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w C. z 27 listopada 2015 r. Wyrokiem tym Sąd uwzględnił apelację pozwanego pracodawcy i zmienił zasądzający odszkodowanie wyrok Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w C. z 11 czerwca 2015 r. w ten sposób, iż powództwo oddalił. Sąd Okręgowy rozstrzygnął, że waga przyczyn uzasadniała wypowiedzenie powodowi umowy o pracę, które należało uznać za prawidłowe.

W skardze wniesionej w trybie art. 424¹ k.p.c. powód zarzucił naruszenie przepisów postępowania: 1) art. 375 k.p.c. w związku z art. 9 § 1 k.p.c. poprzez rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego, gdy tymczasem – ponieważ sprawa w pierwszej instancji była rozpatrywana przez

trzech sędziów – wykluczało to rozpoznanie sprawy w taki sposób; 2) art. 382 k.p.c. w związku z art. 235 § 1 k.p.c. przez dokonanie ustaleń odmiennych od przyjętych przez Sąd pierwszej instancji bez przeprowadzenia uzupełniającego postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia. Szkoda powoda dotyczy utraty odszkodowania z tytułu niesłusznego wypowiedzenia umowy o pracę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w C. z 27 listopada 2015 r., IV Pa (...) jest oczywiście bezzasadna (art. 424⁹ k.p.c.).

Skargą objęto prawomocny wyrok i podlega ocenie w granicach jej zarzutów. Odpowiednie zastosowanie ma art. 398¹³ § 1 w związku z art. 424¹² k.p.c.

Sprawa główna została rozstrzygnięta ze względu na wykładnię i stosowanie prawa materialnego do określonego stanu faktycznego.

Obecna skarga nie zarzuca naruszenia żadnego przepisu prawa materialnego co stanowi zasadniczy jej mankament.

Brak taki stanowi nawet podstawę do odrzucenia skargi na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. w związku z art. 424⁵ § 1 k.p.c., jako że wymaga się wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). Czym innym jest przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienia (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.) i czym innym jest konieczność wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). Innymi słowy w skardze wskazuje się podstawę i uzasadnienie, lecz brak jest wskazania przepisu, z którym wyrok jest niezgodny. Są to odrębne elementy skargi i dlatego podstawa skargi nie zastępuje wskazania przepisu, z którym wyrok jest niezgodny.

Poprzestanie na określonej podstawie procesowej nie jest wystarczające.

Wyrok objęty skargą rozstrzygnął spór na podstawie przepisów prawa materialnego, a tych w skardze jest brak. Sąd oceniał wszak przyczynę i zasadność wypowiedzenia umowy o pracę, czyli orzekał na podstawie art. 30 § 4 k.p. i art. 45 k.p.

Naruszenie przepisów prawa procesowego nie ma znaczenia, jeżeli nie ma

wpływu na wynik sprawy. Tak ocenia się naruszenie przepisów proceduralnych w postępowaniu ze skargi kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), zatem taka ocena aktualna jest również w przypadku skargi na niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 424¹² k.p.c.).

W sprawie głównej nie doszło do naruszenia przepisów ujętych w zarzutach skargi. Nie został naruszony art. 375 w związku z art. 9 § 1 k.p.c., gdyż Sąd drugiej instancji rozpoznał apelację na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym. Było to uzasadnione na podstawie art. 505¹⁰ k.p.c. Skarżący nie zarzuca naruszenia art. 505¹⁰ § 2 k.p.c., zgodnie z którym sąd może rozpoznać apelację na posiedzeniu niejawnym, chyba że strona w apelacji lub w odpowiedzi na apelację zażądała przeprowadzenia rozprawy.

Pozew został wniesiony na urzędowym formularzu i sprawa ze względu na jej przedmiot mogła być rozpoznana w postępowaniu uproszczonym.

W ocenie skargi wystarczy stwierdzić, że wskazane w niej przepisy nie zostały naruszone. Sprawę w pierwszej instancji rozpoznał Sąd w składzie ławniczym (art. 47 § 2 pkt 1 lit. a). Rozpoznanie apelacji przez sąd w składzie jednego sędziego nie powoduje nieważności postępowania (art. 505¹⁰ k.p.c.)

Nie można stwierdzić naruszenia art. 382 k.p.c. w związku z art. 235 § 1 k.p.c. przez dokonanie ustaleń odmiennych od przyjętych przez Sąd pierwszej instancji bez przeprowadzenia uzupełniającego postępowania dowodowego. Rzecz w tym, że Sąd drugiej instancji samodzielnie ustala stan faktyczny i jest to zgodne z art. 382 k.p.c. Ustalenia stanu faktycznego mogą być odmienne od ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji, nawet gdy Sąd drugiej instancji nie prowadzi uzupełniającego postępowania dowodowego. Art. 382 k.p.c. jest naruszony tylko wtedy, gdy Sąd drugiej instancji pomija zebrany w sprawie materiał. Należy wówczas wskazać ten materiał i wykazać, że pominięcie materiału miało wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Chodzi o to, że granicę ustaleń stanu faktycznego stanowi dwuinstancyjne postępowanie przed Sądem powszechnym. Sąd Najwyższy oceniając skargę kasacyjną i również skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia związany jest ustaleniami stanu faktycznego, na których oparto zaskarżony wyrok (art. 398¹³ § 2 k.p.c. i art. 424¹² k.p.c.).

Skoro skarga nie podważa naruszenia prawa, to skarżący niezasadnie twierdzi, że przez oddalenie powództwa została wyrządzona mu szkoda. Wyrok stwierdza, że rozwiązanie umowy nie było niezgodne z prawem. Nie ma więc podstaw twierdzenie, że powodowi została wyrządzona szkoda. Wypowiedzenie jest zwykłym sposobem rozwiązania stosunku pracy i zostało uznane za prawidłowe.

Powyższe uzasadnia stwierdzenie, że skarga jest oczywiście bezzasadna.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 424⁹ k.p.c.).